

Publicerad 2005-09-29 22:31 av Nioma Trey

Vet inte vad jag menar egentligen.

Allmänt flumm.

Tror att det är något så tragiskt som olycklig kärlek. Eller så bara kärlek i största allmänhet. Vem har sagt att allt måste vara så olyckligt jämt?

Borttappad

Lyssna inte på mig. Jag har tappat min hjärna.

Jag hade den nyss, men nu är den försvunnen.

Jag var en tänkare. Hade just förstått vad allt handlade om.

Jag hade insett varför det goda är bättre än det onda.

Alla vet att det är så.

Men jag visste också

varför.

Men nu har jag börjat tvivla.

Sedan du kom, och vände uppochner på allt.

...och nu kan jag inte hitta min hjärna!

Andas inte så högt, jag har tappat mitt hjärta.

Jag vet inte vart det är,

men jag tror

att det är du som har gömt det.

Jag hade det nyss, när jag visste vem du var.

Nu känner jag mig mest lurad.

Det var jag som skulle få dig att förstå.

Få dig att se vad allt handlar om.

Förklara skillnaden mellan gott och ont.

Men nu är det jag som tvekar.

Och inte kan jag rådfråga mitt hjärta.

För det har jag tappat...

Det har du tagit

och du lämnar det inte

[tillbaka...](#)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nioma Trey med Poeter.se id #4474 innehar upphovsrätten